

Adrian Stiller si musel přiznat, že na takovou novinku nebyl připravený. V různých scénářích si představoval, co nastane, až místní vyšetřovatele s případem seznámí, tohle však nečekal. Chvíli bez pohnutí seděl a jen sledoval, jak se policejní právnička a Nils Hammer s údivem otočili k Wistingovi. Otázku, jak Wisting svá slova myslí, proto přenechal jim.

Wisting se podíval na kalendář visící na stěně.

„Katharina Haugenová zmizela desátého října před čtyřia dvaceti lety,“ začal vysvětlovat. „A já jsem Martina Haugena od té doby každý rok v den jejího zmizení navštěvoval. Myslím, že si toho Martin vážil. Vždycky mě očekával a měl nachystanou kávu a zákusky. Včera nebyl doma.“

„Mohl prostě zapomenout,“ nadhodil Stiller.

„Nebyl ani v práci. Pokoušel jsem se mu dovolat, ale nejdřív telefon nebral a teď se zdá, že ho má vybitý. Několikrát jsem k němu během včerejška zajel a dneska ráno jsem mu znovu volal. Zmizel.“

„Díval ses do registrů?“ zeptal se ho Hammer.

Wisting přikývl. „Ano. A nikde nic. Ani v nemocnici není.“

Christine Thiisová se otočila ke Stillerovi.

„Nemohlo se mu nějak donést, že jste našli jeho otisky prstů a obnovili vyšetřování?“ zeptala se. „A proto se vypařil?“

Stiller zavrtěl hlavou.

„Tyhle informace zná jenom náš tým,“ odpověděl jí a obrátil se k Wistingovi s otázkou: „Oznámil někdo, že ho pohřešuje?“

Wisting zavrtěl hlavou.

„Nemá žádné blízké příbuzné.“

Stiller dvakrát cvakl propiskou. Bezprostředně ho napadlo, že Haugenovo zmizení bude znamenat komplikace, ale

teď dospěl k závěru, že jim spíš otevře nové možnosti. Získá jí příležitost dostat se zcela legálně do jeho domu a provést domovní prohlídku. Oficiálně budou hledat něco, co by jim prozradilo, kam se poděl, a současně se můžou porozhlédnout po důkazech, které by jim napověděly, zda měl opravdu na svědomí únos Nadii Kroghové – přitom by ho nemuseli oficiálně vést jako podezřelého. Samozřejmě nebylo jisté, že po tolika letech něco najdou, ovšem za pokus to stálo.

„Měli byste po něm vyhlásit pátrání,“ obrátil se Stiller zpátky k policejní právničce, do jejíž gesce takové rozhodnutí spadalo.

Christine přikývla a pak řekla:

„S případem Nadii Kroghové můžeme vyčkat, dokud nezjistíme, kde se Haugen nachází a proč zmizel.“

Wisting zaklapl zápisník a hotovil se k odchodu.

„Vyřídím formální náležitosti,“ pronesl a otočil se k Hammerovi. „Nech mu zaměřit telefon.“ Nadiktoval kolegovi číslo.

„Jasně,“ přitakal Hammer a číslo si zapsal.

„Christine vám přidělí volnou kancelář,“ obrátil se teď Wisting ke Stillerovi. „Počítám, že se u nás pár dní zdržíte.“

„Kdo zajede k němu domů?“ zeptal se Stiller.

Wisting mu věnoval pátravý pohled.

„Předpokládám, že budete chtít jet taky. Vyrazíme za čtvrt hodiny.“